

През 1957 г. издателство „Сегерс“ в Париж отпечатва нейна книга с избрана лирика, а през 1970 г. по покана на отдела за култура към френското Външно министерство тя изживява необикновени дни на Френската Ривиера.

В Париж през 1979 г. излиза и антологията, включваща стоте най-хубави стихотворения в света, със съставител Ален Боске, в която е включена и творбата на Багряна „Единственият“. Тук се осъществяват и редица нейни творчески контакти, както този с известния българист Роже Бернар. Многобройни са преводите на поетесата от френски – на изтъкнати френски творци.

Редица автори на спомени за Багряна си спомнят с какво вълнение говори тя за този необикновен град, за умениято ѝ да броди цял ден из улиците му, да се „усмихва на всяка пъстра изненада“, да се спира „пред всяка красота“ (Блага Димитрова), но си спомнят и горчивината от по-късните ѝ пътувания, когато, изпратена от българската държава, няма достатъчно средства, за да отвърне адекватно на оказаното ѝ внимание и уважение. Може би някои подобни мисли са я тревожели и когато пише тези картички до Дора Габе.

Сред тях има и изпратена от Бразилия, където тя от 15 до 19 юни 1960 г. е делегат на поредния международен конгрес на ПЕН. Пътуването ѝ до Бразилия така я е впечатлило и преизпълнило с преживявания и спомени, че е единствено, от което си води записки⁵. За да получи визата си за пътуване, тя се среща с бразилския посланик в Белград, който се оказва поетът и дипломатът Рибейро Коуто. В 3-дневното ѝ гостуване в столицата на тогавашна Югославия, той я запознава с бразилската история и култура, а по-късно Багряна превежда негови стихове. От конгреса в Рио де Жанейро Багряна помни и изказването на председателят на Интернационалния пенклуб – Алберто Моравия, защитаващ идеята, че трябва да се преодоляват границите между Изтока и Запада (политическата завеса вече е паднала).